

Himalayan Scholarship Project

Nyhedsbrev

Kære Scholarship-sponsorer!

Jeg er lige kommet hjem fra 2 måneder i Nepal, hvor jeg mødte de fleste af vore studenter. De er alle uendeligt taknemmelige for den chance, som I giver dem. De fleste mødte jeg under et frokostmøde på mit hotel, hvor jeg serverede en buffet for dem med en masse småretter, hvis eksistens de aldrig havde haft en anelse om. De åd med en vidunderlig grådighed, og mens de sad fuldbugede og gispede, uddelte jeg de breve og gaver, som jeg havde med fra jer. Jeg beskrev for hver enkelt af dem, hvordan deres "God-fater's and God-mother's" er, og hvorfor I støtter dem. Og jeg forklarede dem, hvorfor det er så vigtigt at sende breve og andre livstegn til jer, og også lidt om hvad de skal fortælle om sig selv i brevene. De ældre af dem fortalte også lidt om sig selv, og om hvordan de opfatter jer som guddommelige væsener med meget store hjerter, men et par stykker beklagede sig dog lidt over, at de fik meget få eller slet ingen breve fra deres gudforældre. Jeg tog en masse billeder med mit digital-kamera fra mødet og af vore børn for at kunne sende jer dem sammen med dette brev. Men desværre blev kameraet stjålet af bagageslæbere i lufthavnen i Kathmandu, så med blødende hjerte må jeg bede jer tage til takke med disse tørre ord.

Ghita og Asmita's familie inviterede mig til tika-dag under Dasain (svarer til vores juleaften) fordi farmand var på trek, og så måtte jeg overtage hans rolle. Ghita forstår nu alt, hvad jeg siger på engelsk, og hun svarer med små korte sætninger, når hun ikke bliver for genert. Asmita er bare en lille børnehaveklassepige, men hun kunne skrive hele det engelske alfabet, tallene op til 100 og tegne en papegøje.

Jangbu har været til adgangseksamen til lægestudiet, men kom ikke ind. Der er 8.500 ansøgere og kun 200 får adgang. Blandt dem bliver 40 udvalgt til at få offentlig støtte, og en god del er pudsigt nok børn af højtplacerede og stenrige embedsmænd. Han vil nu fortsætte med at læse science på universitetet og gå op til alle fremtidige adgangseksaminer.

Namgyal Jangbu arbejder voldsomt med sine studier og har erhvervet så meget indsigt og viden, at jeg brugte ham som HP's udsendte medarbejder i Solu. Hans gudfader vil nu invitere ham på ferie i Danmark, hvilket han er ubeskriveligt lykkelig for og glæder sig enormt til - og det gør gudfaderen også.

Chhiring Nuru har nu endelig fået ro i sit liv. Hans forældre er endelig blevet definitivt skilt, og der er etableret en fast ordning mellem forældrerene om hans og deres rettigheder. Han snakker også lidt engelsk nu og siger Sir i slutningen af alle sætninger. Og så har han fået til opgave at passe på Kami, hvilket han går meget op i.

Kami er lige blevet hentet ind fra Langtang, hvor han var mager med vejrbidte kinder og snotnæse, og i starten på kostskolen var han meget forskræmt. Men nu er han stolt over sin fine uniform og har

fået lidt sul på kroppen. Men han kan ikke rigtigt tage imod lærdom endnu, for han snakker kun sit etniske sprog. Men han og Chhiring kommunikerer fint med finger- og kropssprog, og langsomt får han nepali-gloserne ind.

Karma Lama er en af skolens dygtigste elever og får topkarakterer i alle fag. Han vil læse science, når han engang skal videre, for han finder naturvidenskab meget interessant. Hvis han ikke kan blive læge, så kan han måske blive biokemiker, men lærer vil han helst ikke være. Men det er kun guderne og hans sponsorer, som i sidste ende kan afgøre det.

Sonam Dawa er en rigtig læsehøst. Han udtrykker selv, at han vil opnå noget stort med sin uddannelse. Han har endnu ikke besluttet i hvilken retning. Det må de foreløbige resultater vise. Men hvis det kunne blive pilot, så var det da ikke helt af vejen, men ellers ville high school-lærer ude i Solu da heller ikke være så ringe.

Sumitra er flyttet til storbyen og er lidt beklemmt ved alle de fremmede mennesker. Hun er stadig meget køn og meget genert. Hun er startet på forskolen til sygeplejestudiet sammen med 3 veninder hjemmefra.

To af dem Ang Lhamu og Ang Kandu har også lige fået et scholarship, og alle 3 piger var meget begejstrede over min idé med, når de er færdige med forskolen, at sende dem til Dr. Mingma på Phaplu Hospital hjemme i Solu, så de kan få en lokal uddannelse og i fremtiden at udgøre en lille lokal sundhedsgruppe.

Samjhana med den dårlige ryg er Chhumbu skoles dygtigste elev. Selv om mange af de andre Thami-børn er begyndt at skulke en del, så kommer hun i skole hver eneste dag og har forberedt sig meget grundigt. Hendes forældre respekterer virkelig, at hendes scholarship skal sikre, at hun ikke skal arbejde ret meget hjemme, men skal have tid til sin skolegang. Hendes moder er dybt taknemmelig.

Soman med det dårlige ben kan heller ikke hjælpe meget til i marken, men også hans familie respekterer, at hans studiestøtte skal sikre, at han kan få lov til at koncentrere sig om studierne. Han har sat sig det mål, at han vil være skolelærer hjemme på sin egen skole i Sagar-Bakanje.

Ang Doma bestod desværre ikke skolens afgangseksamen. Hun dumpede i matematik og science. Men Junbesi High School kører også på pumperne, fordi maoisterne har jaget alle de gode lærere bort. Og så ligger hendes far for døden. Desværre mødte jeg hende ikke og kunne ikke få diskuteret hendes fremtid, men hun har endnu mere brug for støtte nu end før.

Ang Gelu ved ikke rigtigt hvor relevant handelsskolen er for ham. Han skal jo hjem og passe det lille landbrug derhjemme, når han er færdig i Kathmandu. Men han vil meget gerne læse til computeringeniør, og nu da vi planlægger at anbringe 8 PC'er derude i dalen, kunne der blive en god beskæftigelse til ham i fremtiden.

Nima Gyalzen finder stadig handelsskolen meget relevant. Han er allerede et naturtalent ved en PC, og han vil meget gerne stige i graderne indenfor trekkingindustrien, så han arbejder energisk videre.

Lhakpa Diki har gennemført 2 måneder af de i alt 12 måneders engelsk-kursus som hun har fået scholarship til. Og der er virkelig sket en forskel. Hun kan tale engelsk nu. Hun forklarede selv, at hun ikke ville tale sproget tidligere, da hun udmærket vidste at de lokale lærere havde lært hende en helt forkert udtale. Men nu har hun fået sat de rigtige lyde på ordene.

Dawa Nuri var der fortsat ingen der havde hørt noget til. Han har endnu ikke hævet sine støttebeløb.

Han bor også lidt langt væk fra alt og alle, men nu bliver der sat gang i at opsøge ham og finde ud af hans gøren og laden.

Jeg håber det fremgår, at vi alle har god grund til at være stolte af vore børn. Vores Scholarship-program kører virkelig godt, og Kedar Bantawa gør meget ud af at rådgive og kontrollere, at studenterne bærer sig rigtigt ad og bruger støtten fornuftigt. Og med den etablering af Himalayan Project, Nepal, som er på trapperne, kommer det til at fungere endnu bedre med fast kontortid og en større skare af medhjælpere.

Men vi har stadig **75 børn og unge**, som venter og håber på støtte. En del af dem er virkelig i et meget stort behov. Nogle vil aldrig have en chance uden hjælp. Flere har fysiske skavanker, som gør dem uegnede til legemligt arbejde, så kun uddannelse kan give dem en fremtid. Mange er fra meget fattige og børnerige familier, men med gode evner, der kunne udnyttes langt bedre end på marken. Alle kan de give det stakkels forarmede land et løft, hvis de selv bliver løftet ud af uvidenhedens og fattigdommens lænker.

Så atter vil jeg opfordre jer alle til at reklamere for vores Scholarship Project til familie, venner, bekendte og kollegaer. Henvis dem til vores hjemmeside på www.himalayan-project.subnet.dk/scholar.htm hvor alle vore ansøgere er at finde med billede, ansøgningsskema og en lille kort beskrivelse - eller få dem til at maile til mig på klomborg@post11.tele.dk - tænk hvilken lykke det vil skabe deromme i det lille fattige land, som er befolket af så mange smukke og dejlige mennesker med så få muligheder for at få en plads i en samfundsstruktur. Noget der er så selvfølgelig for os med alle vore rettigheder til uddannelse og beskæftigelse. Kun med hjælp udefra vil vore ansøgere få en chance og en mulighed, som så langt fra er en rettighed i Nepal.

Med venlig hilsen

Kurt Lomborg!